

Lecția Bradului de Crăciun

Pe când aveam câine, parcul devenise al treilea meu loc din viața de zi cu zi, după serviciu și locuință. Cunoșteam o mulțime de oameni, de câini, din cartier, dar și majoritatea gropilor, tufișurilor, pomilor ornamentali etc. Sufeream pentru neregulile parcului ca și cum ar fi fost ale grădinii mele. Multe dintre acestea erau legate de neglijenta administrare.

La început era un primar care, de ochii lumii, spunea multe dar nu prea făcea nimic pentru acest parc. Creșteau bălăriile atât de mari că-ți era frică să intri printre ele. Așteptam cu emoții întoarcerea câinelui când acesta cuteza să intre în această improvizată junglă de cartier. El îndrăznește, eu nu!

A urmat un alt primar, unul pe care îl cunoșteam personal. La prima întâlnire după ce a fost ales, i-am spus că nu aștept nimic de la el, decât să facă în așa fel încât să se cosească iarba din parc. Era și parcul lui. Copilărise în acest cartier. Mi-a promis mie și celorlalți „tați” de câini că așa va face. La o revedere ulterioară mi-a spus că din hârtiile primăriei reieșea că și anterior parcul fusese cosit de câte patru ori pe an. Plățile arătau aceasta, realitatea din teren spunea altceva.

Oamenii noului primar nu numai că au cosit și în realitate parcul, nu doar pe hârtie, dar au început o adevărată campanie de plantat pomi ornamentali, arbuști, flori etc. De data aceasta părea că plăcerea consta doar în plantat. Tot ce plantau se și usca până toamna sau cel târziu până în primăvara următoare. Probabil de data aceasta afacerea consta nu în cosirile fictive ci în plantările repetate.

La un moment dat, mai în glumă mai în serios, l-am atacat pe unul dintre lucrătorii care realizau acele plantări perpetue. Aveam o temere că și cățeeii noștri sunt de vină, că tot se ușurau pe acei pomi, dar ce să le faci, asta face parte din natura lor de câini!

– Ce se întâmplă cu aceste plante, domnule? De ce nu rezistă? Dumneavoastră sunteți sigur că faceți ce trebuie?

– Domnule, eu știu ce trebuie să fac, dar nu fac ce trebuie. Nu noi hotărâm! Acești pomi sunt aproape morți de când vin. Vedeți aceste crengi rarefiate spre vârf? Asta este dovada creșterii lor forțate care nu oferă nicio garanție că ei vor rezista mult timp. Puii de găină poți să-i crești forțat că după aceea îi tai și îi mănânci, dar pomii nu!

– Nu știu de ce, dar nu prea vă cred. La filozofii suntem buni cu toții, dar treabă ca lumea nu prea știm să facem! Măcar un brad aici în mijlocul parcului să reziste, să crească mare și să devină Brad de Crăciun când va fi mare! Ați pus câteva rânduri de pomi până acum și toți s-au uscat!

Omul a rămas contrariat. Îl deranja atât bănuiala celor din parc că și el ar fi implicat în cârdășia celor de la primărie cu plantările repetate, din care unii câștigau destui bani, cât și ideea că ar fi nepriceput. S-a gândit el că nu ar costa prea mult să le facă o demonstrație de pricepere. A ales el un brăduț de la pepinieră, așa cum știa el, și l-a plantat în mijlocul parcului, în centrul unui rond

de flori. După plantare i-a tăiat vârful, lăsându-i doar o creangă perpendiculară pe trunchi. A venit la noi să ne spună să urmărim acel brad că acela va fi viitorul Brad de Crăciun al cartierului. Neîncrezător, imediat i-am replicat:

– Dar ce i-ai făcut? De ce i-ai tăiat vârful? Ce Brad de Crăciun va fi acela fără vârf?

– Aveți răbdare, domnule! Nu am spus că va fi Brad de Crăciun în această iarnă!

Au trecut mulți ani de atunci. Toți ceilalți pomi, plantați în perioada respectivă, se uscaseră deja. Brăduțul nostru a crescut frumos. La început s-a îndesit. Lipsa vârfului i-a încetinit creșterea pe înălțime, dar l-a făcut să se dezvolte în lateral, să-i dea multe alte crengi intermediare. Creanga perpendiculară din vârf s-a orientat încet-încet spre cer, a făcut întâi un arc de cerc, apoi legătura ei cu trunchiul a devenit ca o gălmă, apoi ca un nod, iar acum nu se mai vede nimic. Este un vârf adevărat.

A ajuns însă la această formă după mulți ani! Între timp a devenit brad în toată regula, des, sănătos și promite să rămână un Brad de Crăciun pentru mult timp în viitor.

Oare, lecția asta de creștere și întărire, nu ar trebui să se întâmple la fel și cu oamenii, poate și cu țara? Să nu mai crească toate așa lălâi, fără vlagă!

PS: Acesta este un caz real. Bradul cu pricina se află în Parcul Crângași din București, dar nu știu de ce autoritățile locale nu l-au împodobit niciodată ca Brad de Crăciun, preferând să decoreze niște tufișuri din apropierea acestuia.